

VI PROCES PRIVATIZACIJE

Sindikata novinara Srbije pozvao je početkom avgusta Savet za borbu protiv korupcije da ispita zakonitost izvršenog stečaja Televizije Čačak i kompletne privatizacije koja mu je prethodila. Poziv je usledio nakon što je 1. avgusta u ponoć isključen signal ove televizije. Prethodno je RRA Televiziji Čačak oduzela dozvolu zbog neplaćanja naknade, a Privredni sud, na predlog poverioca, filmskog distributera „Pro Vision“ kome Televizija Čačak duguje gotovo 900.000 dinara, otvorio stečaj zbog trajne nesposobnosti plaćanja. Mediji su preneli da se u obrazloženju rešenja o pokretanju stečaja, navodi da ukupan dug televizije iznosi 42,6 miliona dinara. Sindikat novinara Srbije podseća da je TV Čačak počela da radi 17. januara 1999. godine kao opštinsko javno preduzeće, a da je 11. decembra 2009. privatizovana. Od tada, televizija je u vlasništvu čačanskog privrednika Zorana Bojovića, odnosno članova njegove porodice. Bojović je takođe vlasnik i Radio Čačka i nedeljnika „Čačanski glas“.

Radnici Televizije Čačak koji su ostali bez posla odlaskom ovog medija u stečaj, makar sudeći po izjavama koje su se mogle pročitati u medijima, krivca za gašenje kuće u kojoj su radili, vide prevashodno u Gradskoj upravi. „Ljudi u Gradskoj upravi su dozvolili da Čačak bude jedan od retkih gradova u Srbiji koji je ostao bez televizije“, kaže jedan od njih i dodaje: „Pušteni smo niz vodu, po sili zakona smo privatizovani a nije moralo da bude tako, jer nam to pokazuju primeri drugih sredina, kao što su Niš, Kragujevac... koji su sačuvali svoje televizije“. I dok ljudi koji ostaju bez posla, krivce za svoju situaciju traže u onima koji su poštovali zakon i njime propisanu obaveznu privatizaciju javnih medija, i ukazuju da zakon nije morao da se poštuje ni u njihovom slučaju, jer eto, nije ni u Nišu ili Kragujevcu, simptomatično je da ni Sindikat novinara Srbije, kao ni mnogi drugi, ne nudi ni naznaku nekog drugačijeg rešenja katastrofalne medijske situacije, osim poništaja privatizacije, odnosno vraćanja privatizovanih medija na državne jaslje. Tako se od države traži da „čuva svoje medije“ na uštrb privatnih, i da krši zakone kojima je sama propisala privatizaciju javnih medijskih preduzeća kao obaveznu, ali se ne traži da obezbedi fer uslove na tržištu, niti dosledna kontrola državne pomoći, kojima bi se obezbedilo da opstanu i napreduju kvalitetni i konkurentni mediji, a ne samo oni koje država dotira.